

Ниједан амбасадор неће формирати Владу Србије. Формираће је исти фактори који су и претходну – водеће политичке личности – с већим нагласком на трећу него другу реч. У питању је борба ега, ко с ким никако неће а ко би с ким могао. У нашој политици, част изузецима, постоји одсуство концепције, кључне су личности и њихове одлуке – њихови (не)формални саветници, лична професионална историја и најбитније амбиција. То је мање више то, све остало, па и моћни амбасадори и међународни фактори, су другоразредног значаја. То се и види по резултатима наше политике, мерене политичким и, њима подређеним, економским неуспесима.

На Балкану се истичу политичари који одступају од тог правила, тада када испред личног ставе неки заједнички интерес, државни и национални рекло би се. Као што је Милорад Додик рекао не захтеву помоћника Кондолизе Рајс да се укине Полиција РС, као што је Мило Ђукановић одбио наредбу Мадлен Олбрајт да изађе на савезне изборе 2000. и одбио притисак ЕУ да одустане од независности. Још лагодније политичари у Србији одбијају стране амбасадоре, сада већ трећеразредне зелене каријеристе (откако више нисмо трусно подручје), када је немогуће усагласити вољу великих сила и личне интересе инокосних Срба.

Дошла ми је у руке књига ветеранског југословенског новинара Ђура Загорца о стварању граница Југославије. Књига је анегдоталног карактера, мислим да бољег извора нема за политиколошку историју бивше државне конфедерације. У њој се описује, по личном сведочењу Милована Ђиласа, како су Моша Пијаде и Владимир Дедијер изненадили Јосипа Броза предлогом о аутономној покрајини за Крајину. Врховни командант је био затечен, без речи, ту је Александар Ранковић први изустио да је идеја глупа да би га затим подржали остали, завршава Ђилас. Тако је запечаћена судбина близу милион живота „од историјског АВНОЈ-а до избегличког конвоја“ (др. *Неле Карајлић*

) и утврђена хрватска државност, чистом дискрецијом једне или пар глава.

Комунистички руководиоци су своје *noms de guerre* одомаћили након рата, као политичку номенклатуру – Стари, Ђидо, Лека, Бевц итд. Постоји и прича о томе како је друг Бевц био одлучан у томе да Нови Пазар остане НР Србији, Црногорци су хтели територијално

проширење, из КП Србије су се противили (из чисто бирократско-географских разлога). Пресекао је Едвард Кардељ, који је кажу одлучио и да Аутономне покрајине немају право на отцепљење, тј. да не постану пуноправне републике 1974. Таква врста персонализације политике је најопаснија у тоталитарном систему где је обично све подређено владајућој идеологији, или тачније њеној интерпретацији од стране владајуће олигархије. То ствара политички вакуум, свака замена челних позиција аутоматски означава дестабилизацију државе. Политичка (тајна) полиција, која бира кадрове на основу непотизма доживљава професионалну дегенерацију, своје одлуке доноси на принципу бартера личним услугама. Постаје парадржавни апарат уместо заштитника уставноправног поретка. Таква држава доживљава урушавање на сваком нивоу, свака друштвена пукотина постаје извор раздора.

Србија је вратила политичко вишестраначје али се представници водећих странака сви слажу око што споријег отправљања тоталитарног наслеђа. Досијеи се не отварају јер се сваки политичар нада моћи коју ће црпити из поверљивих сазнања о другом. Привреда нам је и даље међу најнеслободнијим због начина финансирања странака али и државе. Имовинско право нам је најмање реформисано у целој Европи, правни систем је неефикасан и подложен политичком утицају, више него што је то уобичајено другде. Стране инвестиције ће нас заобилазити све док не будемо успоставили чврста правила игре слободног такмичења где постоји сигурност иметка. Супротно увреженом мишљењу, СФРЈ или тачније СР Србија, то није пружала, она је била маска за контролу која је била гипка и тиме дуговечнија од круте стаљинистичке. Колико смо мало политички еволуирали говори и ословљавање политичара. Популарно и фамилијарно, уздизани и рушени су Слоба, Вук, изузетно Коштуница (да би се разликовао од свог бучног имењака), затим Борис, па сада Тома.

Да се вратим на наслов и поновим још једном, нема тог Вашингтона, Брисела, Берлина или те Москве који ће нама створити Владу (институцију а не личност). Како да се сталне чланице Савета безбедности, нуклеарне силе, чланице Г8, представници половине светског богатства носе с егом српских политичара иза којих стоји неколико милиона нас који смо их изнедрили, оверили и надимком одомаћили? Све је лично, ништа није политика, а још мање бизнис, коме није јасно нека завири у свој новчаник.